

Κι' ἀν δταν ἡταν Τίπουργδες και πάλιν δ Μανώλης καθόλου δὲν τὸν τρόμαζε χολέρα και πανώλης, διλ' εἶναι τρομερώτερον πανούκλας και χολέρας τὸ βλέπειν κορδανάν κενδόν σε τρομεράς ἡμέρας.

Π. — Δὲν ξέραις δλλο τίποτε τῆς ἀγορᾶς χαμπάρι;
Φ. — Δὲν ξέρω, ποῦ νὰ ξεραθοῦν δσοι μ' αὐτὸν τὸν Ἀργ
μᾶς ἔκαναν νὰ ξέρωμε Ταμείων ἀτροφίας,
κι' δλλάξανε τὴν πίστη μας και τῆς γεωγραφίας.

Δὲν ξέρω, ποῦ νὰ ξεραθοῦν σαν τὰ ξερά τὰ φύλλα
δσοι μας ἔφεραν κι' ἔδω μεγάλη ξεραίλα,
και ξέρο υπ κι' δὲν θέλοντες κοτίνους; Ολυμπίας
θει θα μείνουν κύριοι πάσις ξηροκαμπίκις.

Τώρα, Περικλῆ, μεγάλο
αἰνιγμά θει σου προβάλω,
κι' ἀν μπορέστης νὰ τὸ λύσης, τοῦτο βέβαια σημαίνει
πῶς βλακέντιος δὲν είσαι....
Π. — Πέρι, το γλωσσα λυσσασμένη.

Φ. — Χιλιοτρύπητο λαγήνι
και σταλιά νερδ δὲν χνέιν.
Π. — Τὸ κατάλαβα, σαλιάρη.
Φ. — Δοιπὸν τείναι;
Π. — Τὸ σφουγγάρι.
Φ. — Μπράδοσου, βρέ Περικλέτο, τέλιας εἰς τὸ λεφτό.
Π. — Αλλά δὲν μοῦ λές δλήθεια τὶ ζητεῖς νὰ πῆς μ' αὐτό;
Φ. — Θέλω νὰ σειν 'πώ, γαϊδούρη,
μας' στής λύπαις τῆς βαρειάς
πῶς τῆς πλάσσεις ή μούρη
θέλει μόνο σφουγγαριάτις.

Ἐθνικοφρόνων κόμιμα μ' ἔνα ποεκίδιον χρώμα.

Κόμιμα τῶν Ἐθνικοφρόνων... σχολιάζει κι' ἡ Βουλή
τὸ τοιούτον γεγονός...
Κόμιμα τῶν Ἐθνικοφρόνων, κι' εἶναι τοῦτο κεφαλή
Γούναρης δ Πατρινός.

Εἰς αὐτὸν τὸ κόμιμα μέσα
Θερρης Μπένθες μέ φέσα,
Θερρης κι' δλλούς μὲ σαρίκι.

Θερρης ἔδους συμπολίτας
κι' Ἑλληνας Ιστραγλίτας,
ποῦ λαμπτρὰ τοὺς στέψει νίκη.

Εἶναι κόμιμ' ἀπὸ τὰ φίνα,
και σ' αὐτὸν θὰ δρῆς αντάμα
τὸν Φερήτη και τὸν Κοφίνα,
τὸν Ομέρη και τὸν Νιχάμα.

Εἰς αὐτὸν κι' θει Μουσταφᾶς
μὲ τὰς γνώμας τὰς σοφάς,
κι' δ Χασάν Μεχμέτ Αλής,
ἐθνικοφρωναςεινταλής.

Βλέπεις ν' ἀκτινοβολῇ
ἔθνικόφρων ἔνας κι' ἔνας,
ποῦ πολλάν δέξαιρει φρένας.

Κι' δ Δημήτρης τοὺς καλεῖ
μὲς' σχόν μουσαφίρ δύτα,
και πρὸς δρᾶσιν τοὺς κεντά.

Μπουγγουρόβην, Χαφούζ Μεχμέτη, μπουγγουρόβην, Ὄμερο,
κι' δλλοις έχονταν τουμπεκί [Χακῆ]...
τοῦ μεγάλου τουπουκιού των τὸν περίχρυσο λουλά,
κι' δλλοις λέν: χατρ δλά.

Σὲ Ντιβάνια εξαπλωμένοι
τριβευν ἐπαπαυτούτωμένοι
τῶν των κατά τέλλο πόδι.

Κι' έχουν τὰς δικάς μας σκέψαις,
κι' έχουν τὰς δικάς μας δέλφεις,
τὰς δικά μας ιδεώδη.

Ποιδες ἀπίστευτες ποτὲ
πῶς θὰ βγοῦν μαχήται
τῆς ιδέας μας ἔκεινης
και Νέετουροι μὲ λάρα,
κι' δσοι λαχταρούν μὲδ Χάρρα
μὲς' στὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης;

Τοὺς κυττάζω σὲ Ντιβάνια νὰ διαδάσουν τὸ Κοράνι,
κι' δλοι μαχηταὶ και λάτραις
μὲδες ιδεολόγου Πάτρης
προσκυνοῦν και μεγαλύνουν τὸ δικό μας τὸ Ντι βάνι.

Κι' έχουν μέσα των γιαγκίνι,
κι' έχουν μέσα των σεκλέτι,
ὅταν διέπουν πῶς κι' ἔκεινοι
ἔμειναν χορὶς Ντοβλέτι.

Μιας ιδέας θιασῶται,
μας' ιδέας δ πασδο!
μὲ γιαγκίν Ελληνικόδ.

Και γιά τούτους πότε πότε
κι' δ Δημήτρης τραγουδεῖ
ἀμανεπαθητικό.

Μ. πένθες, δις τραγουδούμε,
κι' σίντε μπακαλούμ νὰ δύσμε
πότε μέσα στὸ Ντοβλέτι θὰ ξανάχωμε τὴν χάρι
νὰ μᾶς βγάζουν τὸ παπούτσι, νὰ μᾶς τρίβουν τὸ ποδάρι,
και ασλάμ ἀλέκημη δλοι νὰ μᾶς λένε κι' διφέριμ..
Μπένθες μου, ποιδες τὸ δέρει;... Μπένθες, Αλλάχ κερίμ.

Νέον κόμιμα μὲς' στὴ μέση,
τοῦ σωτήριον θὰ δρά
μὲ σαρίκι και μὲ φέσι
και μὲ πρόσωπα φαιδρά.

Ο Πρωθυπουργὸς δ πρόφην μέσα στὸ Τουριστ μᾶς κάνει
κόμιμα νέους θνητούς, ποῦ παντοῦ θ' ἀνυμνθῇ,
και καθένας πατριώτης γιά νὰ μη τοῦ τὸ βα σκάνη
ξεφωνήσει τρεῖς φοραζες φτοῦ του νὰ μη βασκαθῃ.